

efter till Riksdagen afgifva de förslag, som må finnas af förhållandena påkallade.

Stockholm den 24 januari 1912.

E. Indebetou. Malte Sommelius. Edvard Lithander.

Nr 46.

Af herr **Hamrin**, om tillägg till 2 § i tulltaxeunderrättelserna.

Enligt anmärkningen till nr 445—466 i nu gällande tulltaxa får vid tullbehandling af väfnader afdrag ej medgifvas i vikten för omslag af papper eller väf kring hvarje särskildt stycke, ej heller för inlägg. Om äfven denna anmärkning som regel är fullt befogad, visar dock erfarenheten, att fall förekomma, då undantag från densamma bör göras.

Så importeras hit till landet betydande kvantiteter underlagsväf af jute att användas vid tillverkningen af linoleumsmattor, hvilken väf är upprullad å s. k. bommar af trä. För dessa bommar, vägande dels c:a 9 dels c:a 13 kilogram netto, nödgas importören i öfverensstämmelse med ofvan angifna anmärkningen vid förtullningen betala samma tullsats som för juteväf. Då juteväfven sedermera inom landet användts och träbommarna tömts, exporteras dessa till det utländska juteväfveriet, som ånyo upprullar juteväf å desamma, hvarpå varan afsändes till Sverige, och förtullas bommarna åter på samma sätt som förut. En dylik trafik pågår regelmässigt hela året om vid Göteborgs tullkammare, och samma bommar tullbehandlas i betydande kvantiteter upprepade gånger under årets lopp. Att en ändring härvidlag bör göras, synes mig uppenbart.

Anses emellertid lämpligt, att anmärkningen till nr 445—466 bibehålles oförändrad, så att vid tullbehandling af väfnader afdrag ej får göras för inlägg, bör dock enligt mitt förmenande en kompletterande bestämmelse införas, som föreskrifver, att då juteväf upprullad å bommar af trä förtullas,

hvilka bommar förut vid import hit till landet förtullats i öfverensstämmelse med anmärkningen till nr 445—466, må afdrag för dylikt inlägg vid förnyad import vid förtullningen äga rum, under förutsättning att bommarna vid export kontrollvägts af svensk tullmyndighet samt då på lämpligt sätt försetts med tullverkets stämpel, så identiteten är fullt bebyggad.

Den svenska juteindustriens berättigade intressen skadas icke genom en dylik undantagsbestämmelse, då icke någon annan juteväf än underlagsväf upprullas å träbommar, och det för öfriga sorters juteväf är oekonomiskt att öfvergå till en dylik förpackning. Underlagsväfven måste nämligen i motsats till annan juteväf, för det ändamål hvartill den skall användas, vara mycket fast rullad om bommen samt vara fastspikad vid densamma, så att väfven alltid är hårdt spänd. Dylik underlagsväf tillverkas högst obetydligt inom landet, så att den svenska linoleumsindustrien nödgas importera sitt hufvudsakliga behof af denna väf från utlandet. Dessutom torde beaktas, att den svenska juteindustrien vid 1911 års riksdag erhållit ett förhöjdt tullskydd.

En dylik undantagsbestämmelse, som jag här föreslår, torde, om den godkännes, lämpligast böra upptagas som ett särskildt moment i § 2 af »underrättelser af hvad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör».

På grund af det anförda hemställer jag,

att Riksdagen må för sin del besluta, att ett nytt moment i § 2 af tulltaxeunderrättelserna införes af följande lydelse: då juteväf upprullad på bommar af trä hit till landet importeras, må vid förnyad tullbehandling af samma bommar afdrag göras för bommarnas vikt, om dessa träbommar före utförseln från Sverige kontrollvägts af svensk tullmyndighet och då blifvit försedda med tullverkets stämpel.

Stockholm den 23 januari 1912.

Felix Hamrin.